

Arrest

nr. 98 717 van 13 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 juli 2011 houdende de intrekking van zijn recht op vestiging en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 14 augustus 2004 in het huwelijk getreden met mevr. H. E. B., die de Belgische nationaliteit bezit. Op 30 november 2004 werd verzoeker in het bezit gesteld van een visum type D. Op 13 januari 2005 diende verzoeker een aanvraag tot vestiging in op basis van het toenmalige artikel 40 van de vreemdelingenwet. Hij werd in het bezit gesteld van een A.I. Op 13 juni 2005 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 15 oktober 2009 werd omgezet in een C-kaart. Op 25 oktober 2010 werd het huwelijk tussen verzoeker en mevr. E. B. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk, bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. Het beschikkend gedeelte

van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 28 maart 2011. Op 13 juli 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoekers recht op vestiging in te trekken en hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Op 19 september 2012 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen.

“De betrokkene heeft een c kaart bekomen op basis van gezinshereniging In functie van zijn Belgische echtgenote E. B, H. met wie hij huwde op 14.03.04. Hij verkreeg een visum type D op 30.11.04 en diende op 13.01.05 een aanvraag vestiging in op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Hij werd In het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 13.06.05 werd hij in het bezit gesteld van een Identiteitskaart voor vreemdelingen die op 15.10.09 werd omgezet naar een C kaart.

Op 25.10.10 werd het huwelijk tussen E. Y. en E. B. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen (ref 10/3477/A). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en Internationale openbare orde. Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven In de registers van de gemeente op 28.03.2011.

De betrokkene heeft Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen.

Als gevolg van het rechtsprincipe ‘Fraus omnia corrumpit’ wordt zip recht op vestiging in het Rijk Ingetrokken. Zijn C kaart dient te worden ingehouden...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en manifeste beoordelingsfout. Overwegende dat in de beslissing staat te lezen dat : (...). Dat de beslissing van intrekking van het recht op vestiging dus enkel gebaseerd is op het rechtsprincipe “Fraus omnia corrumpit”, Dat tegenpartij geen wetsartikel citeert ter staving van haar beslissing; Dat de wet van 15 december 1980 -oude versie en nieuwe versie- nochtans een specifieke bepaling bevat voor die gevallen, namelijk artikel 42septies; Dat er echter niet toekomt tot de verzoekende partij de wetsbepalingen waarop de intrekking van zijn verblijfsrecht waarschijnlijk steunt te raden; Dat die bepaling duidelijk uit de beslissing moet blijken; Dat tegenpartij haar formele motiveringsplicht heeft geschonden door geen wetsbepaling te citeren ter staving van haar beslissing; Dat in een arrest n° 50 394 de dato 28 oktober 2012 met betrekking tot de intrekking van een verblijfskaart F+ naar aanleiding van de vernietiging van het huwelijk van die persoon met een EU burger heeft Uw Raad (Franstalige kamer) geoordeeld dat: (...). Dat de gevolgen van de vernietiging van het huwelijk op het verblijfsrecht van een persoon die het heeft gekregen naar aanleiding van een huwelijk met een EU burger zijn vastgesteld in andere specifieke wetsbepaling (cf. artikel 42 quater oude versie van de wet van 15 december 1980 en artikel 42 ter nieuwe versie); Dat het, volgens die bepalingen, mogelijk is een einde te stellen aan een verblijfsrecht gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf; Dat artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 (zoals gewijzigd naar aanleiding van de wet van 8 juli 2011) stelt dat : (...). Dat, a fortiori, als het de intrekking van een verblijfsrecht 7 jaar na de erkenning van dit recht betreft, dient de minister rekening te houden met die personele elementen (cf. economische situatie van de persoon, haar integratie in het Rijk; Dat, voordat dit artikel van toepassing was, bestond al artikel 17 van de verordening 2003/86/EG met betrekking tot familiale hergroepering die stelt dat: (...). Dat uit die bepaling duidelijk blijkt dat de staten geen intrekking van een verblijfsrecht kunnen voeren zonder aan te tonen dat ze de duur van het verblijf op hm grondgebied, de bindingen van de persoon met haar land van herkomst ; Dat er dient aan te tonen te zijn dat de redelijkheidsbeginsel in aanmerking werd genomen ; Dat, in casu, uit de beslissing helemaal niet blijkt dat die elementen in aanmerking werden genomen; dat, integendeel, uit de beslissing blijkt dat zij enkel gebaseerd is op de “frauduleuze intentie” van verzoeker en het rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit”; Dat Uw Raad al gesteld heeft (RVV n° nr. 15.867 van 15 september 2008), met betrekking tot de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 2 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat het: (...). Dat, in casu dient er te worden vastgesteld dat de dat de beslissing van tegenpartij geen afdoende motivering bevat omdat de motivering in rechte en in feite niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing; beslissing van tegenpartij geen afdoende

motivering bevat omdat de motivering in rechte en in feite niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing;

de beslissing van tegenpartij geen afdoende motivering bevat omdat de motivering in rechte en in feite niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing;"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het dient opgemerkt dat de feitelijke motivering van de bestreden beslissingen, te weten het feit dat verzoeker fraude heeft gepleegd en louter op basis van dit bedrog zijn verblijfsrecht heeft bekomen, door verzoeker niet wordt betwist.

Verzoeker betoogt dat de verwijzing naar het *adagium fraus omnia corrumpit* niet zou volstaan ter ondersteuning van de bestreden beslissingen. Er zou eveneens melding dienen te zijn gemaakt van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, wat naar oordeel van verzoeker wel de correcte juridische basis vormt voor een intrekking van zijn verblijfsrecht.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat het *adagium fraus omnia corrumpit* niet zou volstaan als motivering. Het vestigingsrecht van verzoeker werd *in casu* door bedrog uitgelokt, namelijk zijn wegens schijnhuwelijk nietig verklaard huwelijk. Dat er sprake is van bedrog wordt door verzoeker niet betwist, zodat het *adagium fraus omnia corrumpit* kan worden toegepast.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het rechtsprincipe "*fraus omnia corrumpit*" en naar het feit dat verzoeker de Belgische procedure tot gezinshereniging heeft misbruikt. Hij heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van familiehereniging in functie van zijn Belgische echtgenote. Dit huwelijk werd nietig verklaard als zijnde een schijnhuwelijk en wordt aldus strijdig geacht met de Belgische en internationale openbare orde. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, 3° en artikel 7,2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat hij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten. Aangezien het huwelijk nietig is verklaard en wordt geacht nooit te hebben bestaan, wordt de vestiging van verzoeker ingetrokken. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker meent voorts dat bij de intrekking van zijn verblijfsrecht ten onrechte geen rekening werd gehouden met artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Dit artikel zou volgens verzoeker '*de gevolgen regelen van de vernietiging van het huwelijk op het verblijfsrecht van een persoon*'. De gemachtigde van de staatssecretaris had naar oordeel van verzoeker rekening dienen te houden met de personele elementen, waaronder de economische situatie van verzoeker en zijn integratie in het Rijk.

Verzoeker ziet over het hoofd dat zijn recht op vestiging niet wordt beëindigd, doch wel ingetrokken. Artikel 42quater van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de beëindiging van het verblijfsrecht, en niet op de intrekking ervan. Voorts heeft artikel 42quater ook betrekking op familieleden van een burger van de Unie, hetgeen verzoeker niet is, nu het 'huwelijk' in werkelijkheid een schijnhuwelijk betrof. Daar verzoekers huwelijk met een Belgische vrouw nietig werd verklaard, kan hij niet meer worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie. Gezien het huwelijk van verzoeker nietig werd verklaard, wordt het geacht nooit te hebben bestaan en komen alle uit dit huwelijk voortgevloeide

rechten te vervallen. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij verwijst naar 'de personele elementen' van zijn situatie. Door de nietigverklaring van zijn huwelijk wordt het huwelijk van verzoeker immers retroactief uit het rechtsverkeer verwijderd en vervallen alle uit dit huwelijk voortgevloeide rechten.

Verzoekers verwijzing naar artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG is al evenmin dienstig, nu verzoeker er op geen enkele wijze in slaagt aan te tonen dat dit artikel directe werking heeft en dat verzoeker er zich op zou kunnen beroepen, nu er ter zake geen enkel intracommunautair aspect speelt.

De bestreden beslissingen werden rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting. Terwijl de bestreden beslissingen tevens afdoende werden gemotiveerd. Van een manifeste beoordelingsfout is geen sprake, zeker nu de motieven van de bestreden beslissingen door verzoeker niet worden betwist.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC